

De duistere telefoon

Heleen van Dekken

Schrijver: Heleen van Dekken
Coverontwerp: mijnbestseller.nl
ISBN: 978 94 639 8539 0
© Heleen van Dekken

Eerste druk, mei 2020

1.

'Morgenochtend om acht uur hervatten we de vergadering. Ik verwacht dan meer input van jullie.' Zo eindig ik de ellenlange vergadering van vanmiddag. We hebben weer een trainingsgroep die ik mag leiden.

Heel erg leuk, maar de eerste week is vreselijk slopend. Ik weet nu al dat van de tien personen die zijn begonnen, drie personen het binnen een maand opgeven. Ook zijn er zeker nog drie personen niet geschikt voor de functie. Wanneer deze zes personen eruit zijn gefilterd, begint het pas echt leuk te worden en kunnen de overige vier personen laten zien wat ze in huis hebben.

De nieuwe medewerkers moeten bereid zijn minimaal zestig uur per week te werken als een grote klant erom vraagt. Uit de praktijk weet ik dat veel mensen dat niet volhouden. De eerste paar maanden lukt het nog wel, maar na pakweg een kwartaal geven ze het op en dienen ze hun ontslag in.

Zelf vind ik het heerlijk om lange werkweken te maken.

Wanneer een idee van mij wordt uitgevoerd en ik mijn idee zie verschijnen op een billboard of, in het beste geval, als tv-commercial voel ik mij op en top. Dan voel ik me helemaal vol zelfvertrouwen en kan ik de wereld aan.

Mijn gemiddelde werkweek bestaat ook uit gemiddeld zestig uren. Vaak zit ik op zaterdag thuis nog achter mijn laptop ideeën uit te werken. Ook 's avonds is het geen uitzondering dat ik mijn laptop nog even pak om iets voor het werk te doen. Ik leef echt voor mijn werk.

Mijn familie zie ik niet vaak. Ongeveer eens per maand, met verjaardagen en feestdagen. Ik heb er ook geen behoefte aan. Ze zitten altijd te zeuren of ik al een leuke man heb ontmoet. Alsof je een man nodig hebt om gelukkig te zijn! Nee, geef mij mijn werk maar. Niets is mooier dan eigenhandig een goed

eindresultaat neer te zetten. Iets wat je helemaal zelf voor elkaar hebt gekregen en waar alleen jij de eer voor kunt krijgen. De zondag wil ik wel vrijhouden van mijn werk. Dat is meer uit praktisch oogpunt, want op zaterdagavond ga ik vaak los.

Dan ga ik de stad in en kan ik me helemaal uitleven. Even alles vergeten. Natuurlijk hoort daar ook een lekker drankje bij. Soms, nee nu moet ik eerlijk zijn, meestal neem ik ook wel een drankje teveel. Dan komt de kater op zondag langs. Dat is de reden waarom ik die dag vrij wil houden.

Mannen neem ik trouwens nooit mee naar huis. Daar heb ik geen behoefte aan. Je kunt er alleen maar gedoe mee krijgen. De meeste mannen gaan meteen naar hun eigen huis, maar er zijn ook mannen die maar blijven hangen en weer willen afspreken. Ze willen kijken of er een serieuze relatie in zit. Zelf heb ik totaal geen behoefte aan een serieuze relatie. Ik heb er simpelweg geen tijd voor. Daarom neem ik ook geen mannen meer mee naar huis. Dat gedoe heb ik niet over voor een paar uurtjes plezier. Ik red mijzelf wel.

‘Wat ben je vroeg’, zeg ik tegen Astrid als ik het terras oploop waar wij hebben afgesproken. Astrid heb ik leren kennen bij één van de netwerkborrels.

Ze kan, net zoals mij, geen genoeg krijgen van haar werk en toen we erachter kwamen dat we veel gemeen hebben en veel lol kunnen maken, was er al snel een vriendschap geboren. Zij werkt gemiddeld ook zo’n zestig uren per week en begrijpt mij helemaal.

‘Ja. Voor het eerst sinds jaren is het rustig op het werk. De crisis heeft toegeslagen. Volgende week moet ik al een verplichte week vrij nemen. Zo rustig is het en ik ben degene met de meeste vakantie-uren,’ zegt ze met een beteuterd gezicht. Ze had al eerder gemeld dat het rustiger was dan anders, maar dat het zo rustig zou zijn, had ze niet verwacht.

‘Vervelend. Juist in deze tijd lijkt het mij prima om te investeren: de onderhandelingsposities zijn beter dan ooit,’ hoop ik haar

wat op te beuren.

Als iedereen juist nu zou investeren zou dit de economie een mooie boost geven. Maar ja, in tegenstelling tot mij durven velen geen of weinig risico's te nemen.

Ik ben iemand die nog weleens een gokje waagt. Is het een klus die niemand anders aandurft, dan neem ik hem aan. Op de één of andere manier lukt het me altijd wel om het om te draaien tot iets goeds. Misschien is dat de reden waarom juist ik vaak nieuwe klanten binnenhaal en veel goede projecten heb gedaan? Buiten de gebaande paden denken en risico's nemen moet wel in ons vak, anders ga je met de massa mee en val je niet op. Privé neem ik ook graag risico's. Toen ik hier net kwam werken heb ik mijn appartement in mijn eentje gekocht. Ik werkte hier pas een maand en had nog geen vast contract.

De economische tijd was wel anders dan dat hij nu is. Dat zorgde ervoor dat ik een hypotheek kon krijgen. Iedereen verklaarde mij voor gek en zei dat ik eerst maar eens moest gaan huren. Nu lach ik iedereen uit, want ik werk hier nog steeds en heb een prachthuis die van mijzelf is.

Zoals altijd zitten we lang over ons werk te praten. We hebben het ook over de economische crisis. Allebei hebben we ideeën over hoe we het zouden oplossen en dat alles maar aan ons overgelaten moet worden. Terwijl we over deze onderwerpen zitten te praten, zitten we ondertussen de mannen, die voorbijlopen, te beoordelen op hun uiterlijk. Het is heerlijk weer en de meeste mannen die langslopen zien er goed uit. Kijken vind ik heerlijk! Vooral als ze gespierd en gebruind zijn.

Dan zit ik heerlijk te dagdromen over wat ik met die mannen zou doen. Ik zou ze meenemen naar huis en thuis hun gebruind bovenlijf willen zien. Ik zou hun bovenlichaam willen aanraken, met mijn vingertoppen over zijn lichaam glijden en langzaam zal ik met mijn handen naar beneden gaan. Hmmm, dit is genieten. Het roseetje en de zon die op mijn gezicht schijnt maken het af. Het leven is heerlijk!

2.

‘Wie aan het einde van de week nog geen idee voor de campagne van die chocoladereep heeft, wordt uit de trainingsgroep gezet,’ begin ik de training de volgende dag streng.

Wel merk ik meteen dat het gisteren iets te gezellig was met Astrid. Normaal gesproken ga ik doordeweeks niet weg.

Eigenlijk is dat niets voor mij. Ik leef voor mijn werk en doordeweeks mag ik mijn focus niet verliezen, maar Astrid had me nodig. Ze heeft het moeilijk en moest een luisterend oor hebben. Het lekkere weer heeft voor mij de doorslag gegeven om toch te gaan. Eerst hebben we op een terrasje gezeten. Een paar hapjes, een drankje en natuurlijk een mooi uitzicht op de mannen. Nadat we op het terras hebben gezeten, zijn we nog uit eten geweest bij La Douce. Een restaurant waar ze heerlijke stukken vlees hebben met bijpassende wijnen.

‘Maar er was toegezegd dat we per project een maand de tijd hebben,’ begint één van de beginners tegen te sputteren. Dit is iemand die over drie maanden haar ontslag gaat indienen. Ze doet haar best, maar kan uiteindelijk niet meekomen met het werktempo dat verwacht wordt in de reclamewereld.

‘Ik weet niet wie jullie dat heeft toegezegd en dat interesseert me ook niets,’ begin ik streng, ‘maar als iedereen die hier werkt zoveel tijd zou hebben voor één campagne kunnen we de tent in diezelfde maand sluiten.’

‘De zakenwereld is een harde wereld en het kan gebeuren dat een klant 24 uur na het verstrekken van de opdracht een concept wil zien. Wie zijn wij dan om te zeggen dat dit niet kan? De klant is koning en bepaalt jouw leven,’ spreek ik de beginners streng toe.

Collega’s vinden mij soms iets te streng, maar ik vind het belangrijk om, vooral in het begin, duidelijk te zijn. We willen voorkomen dat nieuwe collega’s het niet meer aankunnen en weglopen terwijl er een spoedopdracht is die af moet. Uiteraard zijn er altijd een aantal, maar teveel watjes kunnen we hier niet

gebruiken. Ik wil ze er daarom zo snel mogelijk uitfilteren. Dit is de manier waarop ik hier manager ben geworden en ik kan zeggen dat ik mijn werk zo serieus neem dat ik het belang van het bedrijf hoger acht dan mijn persoonlijk belang. Mijn uiteindelijke doel is om hier directeur te worden. Dat betekent dat er offers gebracht moeten worden. Ik kan alleen mensen gebruiken die ook diezelfde offers willen brengen.

‘Hoe zit het met je campagne voor die hondenbrokken?’, vraagt Richard wanneer ik aan het einde van de middag naar mijn kantoor loop om zelf nog even aan het werk te gaan. ‘Die ga ik nu afmaken,’ antwoord ik. ‘Nu nog? Wil je niet naar huis?’, vraagt Richard nieuwsgierig. ‘Nee. Ik heb vreselijk veel ideeën voor deze campagne en die wil ik nu uitwerken. Je weet nooit of die superideeën er morgen nog zijn,’ zeg ik flirterig. Richard is een attente collega die het beste met mij voor heeft. Hij vraagt vaak hoe het gaat en er is een natuurlijke klik. Hij werkt hier nog niet zo lang, maar vanaf het begin liet hij al merken dat hij mij waardeert en respecteert. Daar hoort ook een lolletje bij. We kunnen het gewoon hartstikke goed met elkaar vinden en flirten ook weleens met elkaar. Dat flirten is een spel. We weten allebei dat we nooit iets serieus met elkaar zullen krijgen en dat willen we allebei gelukkig ook niet. Richard heeft een vrouw waar hij, naar eigen zeggen, veel van houdt. Ik kan mij niet voorstellen dat je jezelf op die manier aan één persoon wilt binden, maar hij is gelukkig en dat is het belangrijkste.

‘Moet jij niet naar huis? Naar je vrouwtje?’, vraag ik plagerig en nieuwsgierig. ‘Ja, zeker. Ik ben nu op weg naar huis. Als het goed is, staat het eten klaar als ik thuiskom. Heerlijk!’, zegt Richard plagerig terug.

Mijn eten staat ook altijd klaar. Daar heb je geen man of vrouw voor nodig. Meestal bestel ik op kantoor mijn maaltijd en wanneer ik dan naar huis ga, kan ik even bij de afhaal langsgaan

om mijn maaltje op te halen of ik laat het bij mij thuis bezorgen. Dat is ook erg relaxed. Ik heb wel een keuken, maar die is nog nooit gebruikt. Ik heb geen idee hoe je een ei bakt! En daar heb ik ook geen behoefte aan. De restaurants en afhaaltenten moeten ook werk houden. Vooral in deze economische tijden. Daar draag ik graag mijn steentje aan bij.

Wanneer Richard weg is, richt ik mij op de campagne met de hondenbrokken. Het is niet de meest uitdagende campagne en daarom ben ik blij dat ik eindelijk ideeën heb.

Ik heb er lang over na zitten te denken. Het gebeurt niet vaak, maar heel af en toe komt er eens een klus langs waar ik totaal geen inspiratie voor heb. Dat zijn de mindere klussen en vaak ga ik dan de deur uit om ideeën op te doen.

Toevallig heb ik vandaag inspiratie opgedaan door iemand uit mijn trainingsgroep. Ze beseft het zelf niet en ik ben ook niet iemand die het tegen haar gaat zeggen, maar door haar afschuwelijke kleding ben ik op het idee gekomen. Komt die trainingsgroep ook nog eens van pas.

Wat wel een voordeel is aan deze campagne, is dat wanneer deze campagne goed loopt er van dezelfde klant nog een betere klus achteraan komt.

Ik zet me daarom ook helemaal in om die klus binnen te halen. Dat doe ik trouwens bij alle klussen. De klanten verdienen het om onze volledige aandacht te krijgen.

Wanneer ik aan het einde van de avond moe, maar voldaan, op de bank plof, hoor ik de telefoon overgaan. Het is half elf en ik ben kapot. Uiteraard ben ik weer langer aan het werk geweest dan de bedoeling was. Dat komt vaak voor bij mij.

Even twijfel ik om niet op te nemen.

Net voordat de verbinding zou verbreken, neem ik toch op en hoor ik Astrid aan de andere kant van de lijn.

‘Susan! Eindelijk heb ik je aan de telefoon! Ik heb al tig keer gebeld vanavond! Je raadt nooit wat er is gebeurd!’, schreeuwt ze door de telefoon.

‘Ik heb geen idee. Zo te horen moet het wel iets vreselijks zijn,’ zeg ik snel. Astrid is niet een persoon die vaker dan één keer belt. Ze wacht altijd totdat ik zie dat ik haar oproep heb gemist en terugbel. Ze weet gewoon dat het op sommige momenten even niet uitkomt om te bellen, daarnaast schreeuwt ze nooit. Ze is de rust zelve. Als ik een keer in paniek ben, wat ook niet vaak voorkomt, weet ze het altijd te relativieren. Na haar preek ben ik dan ook weer rustig en praten we op een goede manier verder. Het verbaast mij daarom dat ze nu zo in paniek is.

‘Ja, dat is het ook,’ zegt ze ineens zacht en zielig,’ het gaat echt niet goed met ons bedrijf. De crisis heeft nu echt toegeslagen en er komt een fusie. Dat betekent dat er straks mensen weg moeten, vooral op managementniveau.’

Dan valt er een stilte.

‘Tsjee, Astrid. Wat naar,’ zeg ik medelevend,’ weet je al of jij kan blijven?’ ‘Nee. Ik denk wel dat de kans dat ik kan blijven behoorlijk klein is. Ik weet er niet alle ins en outs van, maar ik weet wel dat als we zo door waren gegaan de kans op een faillissement zeer groot was.’

Astrid klinkt gelukkig al een stuk rustiger. ‘Aan de ene kant een geluk dat er geen faillissement komt, maar het andere bedrijf zal het daarom voor het zeggen hebben, denk ik. Ik ben ook al om me heen aan het kijken voor iets anders. Ik ga echt niet afwachten totdat ze mij een ontslagbrief geven.’ De laatste zin klinkt strijdvaardig en daar is de Astrid weer zoals ik haar ken. ‘Mooi dat je zo strijdvaardig bent. Zo ken ik je weer. Als ik iets tegenkom laat ik het uiteraard weten. En onthoud wel dat bedrijven om zulke goede mensen als jou staan te springen. Het is misschien crisis, maar je vindt wel wat. Zeg dat je gemiddeld zestig uur per week wilt werken en je hebt zo een nieuwe baan.’ Uiteindelijk zitten we tot diep in de nacht met elkaar aan de telefoon. We hebben het niet de hele tijd over het werk. Nadat Astrid haar verdriet met mij heeft kunnen delen, vertelt ze dat ze op date is geweest en een hele leuke man heeft leren kennen. Die man heeft haar thuisgebracht. Ze wilde hem

binnenlaten om nog een laatste drankje te drinken, maar dat heeft die man meteen afgeslagen. 'Je weet wel wat ervan komt en met zo'n mooie vrouw heb ik alle tijd,' was zijn antwoord. Wat een slijmbal!

Toen bedacht ik mij ineens dat een oud studiegenootje van mij bij een bank heeft gewerkt. Misschien zou Astrid daar iets aan hebben? Ze zou morgen meteen contact met hem kunnen opnemen. Het deed me weer denken aan mijn studentenleven. Een heerlijke tijd waarin ik heb genoten. Studeren? Dat woord kende ik bijna niet. Het was voornamelijk feesten, feesten en nog eens feesten. Bij die feesten hoorden natuurlijk ook de nodige drankjes, zoals bij veel studentenfeesten. Daarom zat ik vaak te ontnuchteren in de schoolbanken.

Op één van die feesten ben ik ook een keer met een jongen mee naar huis gegaan. Dat deed ik toen wel vaker en is niks bijzonders, zou je zeggen. Maar deze jongen was verloofd en zou de week daarna trouwen. Op zijn tweeëntwintigste al! Ik kon en kan het me niet voorstellen, maar ik ben waarschijnlijk ook niet standaard.

Wel gebeurde er die avond iets met mij. Iets wat ik nooit bij mij had verwacht. Voor het eerst voelde ik iets voor een man, voor hem. De lust die ik tot dusver alleen voor mannen had gevoeld, viel hierbij in het niets. Het gevoel ging diep, heel diep. Ik denk dat ik op dat moment echte liefde voelde, pure liefde. Ik ben een einzelgänger en ga altijd voor wat ik in mijn hoofd heb, behalve toen. Als hij had gezegd dat hij met mij zou willen trouwen en een gezin zou willen stichten, was ik meteen met mijn studie gestopt en was ik bereid mijn leven voor hem om te gooien. Desnoods was ik een huisvrouw geworden en zouden we samen tien kinderen krijgen. Alles om met hem samen te kunnen zijn. Niets mis mee, hoor. Absoluut niet. Maar mijn toekomstdroom was en is carrière maken, veel geld verdienen en status verkrijgen. Ik vind het fantastisch als mensen mij op een voetstuk plaatsen om iets wat ik heb gemaakt of gedaan. Op dit

moment ben ik daarmee op de goede weg.

Ik had destijds natuurlijk naar zijn toekomstige vrouw kunnen gaan om te vertellen dat hij vreemd was gegaan, maar helaas zou dat geen waarheid zijn. We hebben wel wat gerommeld. Ik had mijn hand tussen zijn broek en zijn lichaam, hij had geen boxershirt aan en ik was van plan om met mijn hand naar beneden te gaan om zijn geslachtsdeel te pakken. Ik was er helemaal klaar voor en bereidde mijzelf voor op een heerlijke vrijpartij.

Helaas bedacht hij net op dat moment dat hij zou gaan trouwen en dat waar we mee bezig waren niet kan. Ik heb nog tegen hem gezegd dat we toch al verkeerd bezig waren. Helaas wist hij niet hoe snel hij mij de deur uit moest werken. Na die tijd heb ik hem nooit meer gezien of iets van hem vernomen.

3.

‘Hé schattebout. Hoe staat het met de zaken?’, vraagt Richard joviaal als hij zijn hoofd bij mij om de deur steekt. ‘Meer dan goed,’ antwoord ik vrolijk en blij. ‘En bij jou?’

‘Kan niet beter,’ antwoordt Richard. Dan loopt hij mijn kantoor binnen, terwijl hij de deur achter zit dicht doet. ‘Ik heb een nieuwtje,’ fluistert Richard geheimzinnig. ‘Vertel, vertel,’ zeg ik snel. Ik ben vreselijk nieuwsgierig van aard. ‘Mijn vrouw is in verwachting,’ vertelt Richard meteen enthousiast, ‘nog niet iedereen mag het weten,’ zegt hij er snel achteraan, ‘want het is nog zeer pril. Ze is nu zes weken zwanger. Maar we zijn echt superblij met dit fantastische nieuws.’

‘Gefeliciteerd!’, ik wil het bijna schreeuwen, maar kan mij nog net bedwingen. ‘Echt fantastisch voor jullie. Ik hoop dat alles voorspoedig mag gaan.’

‘Nou, ze is nu wel heel erg misselijk. Ook is ze behoorlijk prikkelbaar. Ik hoef maar iets te zeggen en het huis is al te klein, maar dat hoort erbij heb ik gelezen en het is echt een teken dat ze zwanger is. Om eerlijk te zijn hoop ik wel dat ze niet haar hele zwangerschap zo lichtgeraakt is. Als het negen maanden zo doorgaat met haar moet ik ervoor zorgen dat ik af en toe het huis uit ben.’ ‘Je mag dan altijd bij mij langskomen om je ei kwijt te kunnen,’ zeg ik lachend, ‘en jullie doen het voor iets moois. Ik hoop dat je je gedachten nog een beetje bij je werk kunt houden,’ zeg ik glimlachend naar Richard.

‘Ach, er is niets belangrijker dan ons kind,’ zegt Richard terwijl hij mijn kantoor verlaat.

Ik ben oprecht blij voor Richard en zijn vrouw. Ik weet dat ze hun kinderwens al een behoorlijke tijd geleden hebben uitgesproken. Richard heeft ook weleens verteld dat zijn vrouw er doorheen zat omdat het haar te lang duurde. Gelukkig is hun geduld nu beloond en hopelijk mogen ze over zo’n zeven maanden een gezond kind in hun armen houden.

Ik vind het erg bijzonder dat Richard mij hierover in vertrouwen heeft genomen.

‘Susan?’, mijn baas komt mijn kantoor binnenlopen. ‘Ja,’ antwoord ik. Het gebeurt niet vaak dat de baas mijn kantoor binnen komt lopen. Meestal moet ik bij mijn baas op kantoor komen en een afspraak hebben als er iets besproken moet worden. Er moet nu dan wel iets belangrijks aan de hand zijn. ‘Hoeveel geef jij om je baan?’, vraagt de baas.

Wat een rare vraag. Hij moet wel weten dat ik veel om mijn baan geef en dat ik zelfs in mijn eigen tijd met bepaalde projecten bezig ben.

‘Veel. Ik vind het fascinerend om te zien dat klanten mijn ideeën willen hebben en dat ik ze later terugzie op tv, billboards of waar dan ook. Mijn baan staat voor mijn leven. Mijn baan is mijn leven. Dit is wie en wat ik ben. Ik ben een creatieve onafhankelijke vrouw die zeker ook het zakelijk belang in ogenschouw houdt. Ik sta voor wat ik doe en daarmee beteken ik iets voor de klant en onze organisatie. Wij leveren een uitmuntend idee en de klant doet iets terug voor onze organisatie in de vorm van financiën. De VRET-affaire heeft mij daarom ook persoonlijk geraakt,’ een klein betoog aan mijn baas over hoe ik over mijn werk denk.

Tsja, de VRET-affaire. Die heeft een klein jaar geleden plaatsgevonden en dat was vreselijk. We zijn er destijds achtergekomen dat één van onze grote klanten ideeën heeft gejat. Het waren ideeën die ik aangeleverd had en ik voelde me schuldig tegenover ons bedrijf.

We hebben nog geprobeerd om er een zaak van te maken, maar het bedrijf waar wij een contract mee hadden getekend is failliet gegaan. Wij hadden en hebben nog steeds vermoedens dat het geen zuivere koffie is, maar dat was helaas niet te bewijzen. De eigenaar had ook nog andere bedrijven waarvoor hij de ideeën heeft gebruikt. Helaas is het niet te bewijzen dat die ideeën bij ons vandaan komen.

Achteraf is daarom gebleken dat ik het niet had kunnen